

ประเภทภูมิปัญญาด้าน จารัต ประเพณี มติ ข้อห้าม ภาษาในหมู่บ้าน

ชื่อภูมิปัญญา คำสู่ขวัญพระนาค (บ้านป่าสัก ตำบลตาลชุม)

บทนำ/ความสำคัญของภูมิปัญญา

คนโบราณเชื่อว่า คนหรือมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นใครอยู่ที่ใดย่อมมีขวัญซึ่งเป็นเจ้าของ ของคนนั้น อยู่ติดตามบุคคลคนนั้นอยู่เสมอ สำหรับพิธีสู่ขวัญจะทำก็ต่อเมื่อมีคนไม่สบาย หรือ หกล้มในพิธีงานศพ รชชนกัน หรืออุบัติเหตุที่รุนแรง จนขวัญของผู้ป่วยนั้นตกลงทาง ไม่สามารถมาร่างตนเองได้

คำสู่ขวัญพระนาค

พุทโธ มังคะละสัมพุทโธ สัมพุทโธ ธิปตุตโม พุทธะมังคะละมากัมมะ สัพพะทุกขา ปะมุจเจระ
ธัมโมมังคะละสัมพุทโธ กัมภีโรตตะโส อนุธัมมะมังคะละมา กัมมะสัพพะภยาปะมุจเจระ สังฆมังคะละ
สัมพุทโธ ทักขิณเยโย อนุตตะโร สังฆะมังคะละมา กัมมะสัพพะโรคา ปะมุจเจระ

อะจะโสอะจะใจโย อะจะลาโกจะมังคะโล อะจะในวินนี้ก็เป็นวันดี เป็นวันศรีอะมะลิสะโจค อุต
ตะมะโยกรายเรียง มะโนเนียงลุ่มฟ้า ได้แผ่นดินล้ำสาธรา อาจารย์จรแจ้ง เจตจรรู้เปทโหราคุณหารมายิ่ง ไช
ยะ ขึ้นตั้งโสคโสสิ เป็นวันดีแก่นกล้า เป็นวันพาบแป้หมู่ศัตรู เป็นวันพระสัพปันโนได้ โศคเป็นวันป็น
จากตุกโศโยโตยา เป็นวัน ไฉยามหาลาภใจจะนะพาบฝูงศัตรู น้อมหน้าหมู่โจรา อะจะในวินนี้ก็เป็นวัน
ดีล้ำเลิศ นับว่าวันอันประเสริฐกว่าวันและยามดังหลาย ตามกฎหมายว่ามีหลายแห่ง ฟ้าดีแสงก็ว่าได้เศษห้า
สี่หกสอง ตามกำปโหราถัดดองจ่องออกหือเป็นโยชน เจ็ดหารสี่สี่เป็งจะควานถิโต เอกะโตก็ยังมีหลาย
มวลหมู่วันนี้ ก็ควรสู่เข้าและทำขวัญพระดีพระจันทร์ย้ายรายสี่ถูก ลูกจ้อมหาใจอังการไปคู่พุท ข่าสู่
เมณสุนทร ะริตได้อุจจา ถะนามหาโจก อุตตะมะโจก้ากุนกนกินนะโลง ได้ตาเศษราหูเมษ แม่พรมมา
ก็เป็นดิถินันตาดิ สะอาด นักปราชญ์ เจ้าว่าหมคโส ข่าเอาเกษวันใด เข้าใส่ใจอังการ ลงกุนหารก็ถูกที่
ประสงค์ จะตาลงบได้ขาดเศษ อุตตะมะจาด่าป็นกำ ฝืนเสาดายเป็นรำแก้วก็วันนี้ ข่าจกมัดมือพระนาค
แก้วหืออยู่ตีมาถึวันนี้ เศวดาลงมาป็นโจกหือด้าวโสไกให้ป็นเจ้าพาบจำปูกี้วันนี้ พ่อหมอดูให้ดอกไม้คำ
พญานาคถึวันนี้ เศวดาลงมาป็นโจกหือด้าวโสไก ให้ป็นเจ้าพาบจำปูกี้วันนี้ พ่อหมอดูให้ดอกไม้คำพญา
นาคถึวันนี้ โบกขะระปิดปากมือแม่ยังมาหาสู่เจ้าวระกิติกาถึยามนี้ เจ้าเมืองจำปาไปอารธนาเอาโปริสัด เจ้า
มาเป็นเจ้าแก่ไฟถึยามนี้ ปู่เจ้าจกใส่จื่อลูกคนถึยามนี้ถึหาก เป็นยามมงคลอันสะอาดเป็นยามป็นจากพญาธิ
โอนตราย ฟังเตื่อมะหาชนดังหลาย ดังญิงจายจูนจู่ผู้อนมานั่งถ้าอยู่คาฟังว่าอนิจจังตักขังเป็นดีล้ำบากบ
พรากไปไหน ขับตามตวยไปบ่พรากตราบเสี้งคาบลมดัง ว่าอนิจจังตักขังเป็นที่ล้ำบากพองเกิดมาเป็นมนุส
ชาติจูนญิงจาย บัดนี้จกกล่าวตามรายยามเมื่อคนเราดังหลายมาเอากำเนิด เหมือนแม่เผ็งเลิศแล้วไฟจมรัง
สามสิบสองขวัญยังบ่ตันถูกต้องเกิดร้อนเปียงไฟ ฟ่าเหมือนคนหนึ่ง คนเดินตางไกลไปยากแดดร้อนหาก
แม้นมัวมาไปถึงดินเขาน้อยใหญ่ หันแม่ไขว่นาที่หันน้ำคิลงอาบหนาวสลายเย็นกัก มีโสมนัสจมจัน เสดต
ดินลวดกับหายลวดสบายยังรู้ร้างคาบนั้น ได้เกิดมาเป็นหมู่ฝูงสัตว์ เตียรยอม กันกินหญ้า หือท่านได้ฆ่าใส

แรงกายบางพ่องก็ขายเป็นค่าเงินค่า เอาเชือกมัดจำเลยเล่น ไม้เส้ แกวงตีไป ตกคงไกลแหล่งหล้า แคน ดอกฟ้าอยู่จ้อยวอยบางพ่องเกิดมาก็เป็นดีมูลมั่ง มีเงินคำร้อยจั่งคู่ต่างกิน บางพ่องเกิดมาก็เป็นทุกข์ ชัดชิน ลำบาก ข้าวน้ำหากขอยอนเครื่องอาภรณ์บ่มีผืนถ่าย เสื้อผ้าขาดนอนหนาว บางพ่องก็ตื่นมือยาวลักลอบ เส้ เจ้าพนักงานท่านชอบเกิดตันจับ เอาตัวไปขังไว้ยังคุกคอก บางพ่องนั้นก็บ่ได้ออกนอกเรือนจำ บางพ่องก็ทำงานกรากกำลำบากซ้ำให้หอดคลันอยากอาหาร ให้ตงตูกผ่านเมืมนานชะร่า กำหนดฟ้าเตงตัน บางพ่องก็ ชังสามสิบวันเป็นเขต บางพ่องก็ชังสามเดือนเศษเตงดี บางพ่องก็ชังสี่ห้าหกปีจั้งจักให้พ้นออกจากคุกคอก บางพ่องนั้นหัวก็ปอหงอกในเรือนจำ บางพ่องก็มะระฉั่ง เมียนจาจิตขาดตายไปยังมี บางพ่องเกิดมาก็ เป็นดีเลิศแล้ว บางพ่องเกิดก็บปใส่แก้วตั้งสาม บางพ่องเกิดมาก็ยังตั้งมตั้งเก่า บางพ่องเกิดมาองกะเล่าดู หมองฤกษ์ สามสิบสองบ่อล้วน บางพ่องก็หักงอด้วนซึ่งดินมือ บางพ่องมุขะคือปากแหวง บางพ่องก็ สองตีนแกวงหาทาง บางพ่องก็ตาบอดฟางหูก็หนวก บางพ่องก็กำปากสวกใจกัดฟุจาขัดด้านแตก สลิด แปลกมันบ่เหมือนท่านตั้งหลาย มันเต่าเกิดมาเอาชาติเสียบคาย ตางจักโขงขวยหื้อต่านนั้นนบมีสังสั กหยาด แม้นจักเอาข้าวใส่บาตรก็ซ้ำแควนไกล จะถือศีลใส่ก็ซ้ำแควนร้าย แม้นจักเอาเข้าบิณฑบาต แก่ลูก ศิษย์พระพุทธเจ้าตนจื่อโกคมก็ยั้งกลัวล่อลุ่มจม บางพ่องแม้นจักตานสักหน้อยก็กลัวเสียแรงแหนมว่า เอา ไว้เลี้ยงลูกเมียเปงดิดว่า หนาวาเล่นเข้าป่าหากินก็ยังมี บางพ่องเกิดมาก็เป็นผีแต่น้อย ๆ น้ำตาข้อยอยู่เววน หูตาตนมันก็ยั้งเหมือนต่าน จิตใจมันนั้นช่านปานผี มันจักเกิดมาเป็นคนดีก็สังว่ามาดูยาก เพราะวิบาก หากป่าเป็นกรรมเสียเข็นตงแต่งตูกผู้แห่งหญิงจายอุบายเตียมแตก คือคังมะไม้หมูร์กษา ทงบุปผาดวงดอก กิ่งก้านงอกบานงามทรง ลูกงามเหนือค่าฝูงสัตว์ร่าหากิน เป็นอาจิมสัตว์ไฟ มีรสใหญ่ถึงสารมีรสหวาน อร่อยกินร่าบางก็มีร่มงำตันใหญ่ มดแมงไต่บินตอม สุกบ่หอมส้มฝาด หล่นขวันกวาดตกดิน บางพ่องก็ยั้ง ดิกินตั้งเก่า ภายในเนาหนอนเงาะ ฝูงหมู่นกเกาะหล่นขวัน เป็นดั่งนั้นก็ยั้งมี บางพ่องก็กำลังเป็นจีหน่วย จ้อน แดคร้อนส่งลมตีลมฝาดควี้ก้านกึ่ง ฝูงนกจ้งบินมาตอม มีแต่จอมปายยอด มีแต่แพ้งหมอดราวี ฝูงคน เราเกิดมาในโลกนี้ไซ้ร่ เปรียบเหมือนมะไม้จุกคน แต่ดีหลี มังระละดี เป็นห้องดีฆ้องอยู่โป่ง เอาใจก่อน เตื่อะ๑

บทที่ 2 ต่อ

ตุดิโยปะฐะจาโต วันนี้นาคูล้าเลิศขำจักกล่าวกำเนิด แห่งรูปะขันธ์ เหตุว่านามะธรรม มาตคแต่ง สร้างฝูงคนเราอันเกิดมาในมนุษย์โลกอันกว้างเหมือนกันนั้น จุกคน ๆ เวรและกรรมหากมาจนมาขุโงหื้อพ่อ แม่แห่งเจ้าหรือมีคำเปงใคร่แฝงไฟเฝ้าไหลเหลียม เนื้อเป็นต้นอนเดียว กำรกันนั้นข้อมากุมเกียวใจเวนคังจัก เป็นบ้า บ่ได้หันตนตัวก็บ่ได้หัน แต่เสื้อและผ้าก็หากแล้วกำเจตนา เวรจักมาเป็นคู่เสพสร้างอยู่ตาม ประเวณี อยู่ไปหลายเดือนหลายปี หลายนาที ขวบเข้าส่วนอันว่า พระดวงจิต คือว่าใจแห่งเจ้าควรเกิดแล้ว จั้งเสด็จลงมาตั้งอยู่ในมัดตะลุงกั้งชะหม่อม พ่อหากได้เจ็ดวัน ถึงเตงตันจั้งกาตเสด็จเข้าสู่ห้อง ท้องพระ แม่มารดา ผิวจักสังชะยา เต่าน้ำมันงา ดิบแปดป้อ แวดขนทะรายผ่าแปดอาจารย์เจ้าแหวดไว้ว่า เป็นนะ ธาตุ อยู่ในกุลีแห่งแม่ได้เจ็ดวัน ต่อมันนั้นอันนั้น แก่กระด้างพอดิโมฤ ข้ามามี แถมเล่าตั้งนั้นเต่าเจ็ดวัน นามะธรรมข้ามากะทำหื้อยาวเป็นแตง จั้งจักได้จื่อว่า พุทธธาตุแห่งเจ็ดวัน นามะธรรมข้ามากะทำ แถมเล่า เต่าหื้อแตงอันนั้นแตกออกเป็นหัวแง่ห้าอัน คือว่าหัวและแง่ขาเต่าปอเป็นสารรูป ยะธาติมาสรูปให้เป็นปะ

ฐะวืออาโปธาติ มาจ้อจอรอดโลโตเต่า หื้อแต่อันนั้นโปงแต่นมาเป็นอะยะตะนะหุ ตาพร้อมเสียง นามะ
ธรรมช้ำมาเสียงตัดตี้นัน จ้อรูปะขันชเวทนาขันช ว้ามาเต็งตันแถมเล่าเต่าใคร่ต้องใครตึง สัตถุญชาขันชรู้ เนื้อ
คิงรู้เห็นรู้ร้อน สังขารขันชมาเต็มด้อนหื้อใหญ่หื้อปี วิญญาณะขันชมาสำแดงอินทริย์หื้อหันหื้อรู้ เสียงอยู่ถ้ำ
เจิงวัน ยามเมื่อแม่นายมาทางกะทะจ้อมขวัญ ภูธรแห่งเจ้าแม่ก็มาเป็นตุกร้อนเร้าถนัดใจ ยามเมื่อแม่นายจะ
ลุกอย่างเดียวไปทางไกลไหน ๆ มือแม่ก็คว้าผันเอาสาว แม่ก็บได้ปาวเปิบเดิน แม่ก็มาหลีกเว้น ซึ่งการอัน
หนัก ยามเมื่อแม่นายจะยังพักแม่นายก็มาก่อยเยาะก่อยย่อง เหนียวน่องแล้วจ้งจกนอน ยามเมื่อนายอยู่ใน
ครรรักภูธร แม่ก็มายินลำบาก ยามเมื่อแม่นายมาเผ็ดเต็มร้อนมากน้ำร้อนอาบหกลง เจ้าเต่าอพนมแล้วคั้น
ยามเมื่อแม่นายมาตัวกึ่งและนอนหงาย ปอลิมคิงจายไปน้อยหนึ่ง แล้วจ้งคั้นมา อันว่าเจ้าอยู่ในครรรัก
มารดาเมินมาก สิบเดือนแล้วหากเต็งดี จ้งมีลมมาตีหื้อพราก คือว่าลมกรรมจะวะวาดแก้ว คือตัวกรรมมาก
ระทำให้แม่นายเจ็บปวด ต้องบังเกิดได้ลมแรง มาพัดแพ่งหื้อเจ้าตัวแบหงายปานจกตายบ่ด้วง เหมือนนก
ถูกบ่วงท่านนายพราน จิตบ่วงคินเล่ารู้แล้วเต่าโดยดี เข้าจ้งเอาเจ้าไปซัดสีอาบน้ำ ยามนั้นเจ้าจ้งจกร้อออก
ปากว่าอะไร ๆ เข้าจ้งเอาเรมาปก เอาเจ้ามีหลายผืน ผืนหนึ่งจ้อว่าสิวิราชเมืองลังกา ผืนหนึ่งจ้อจ้จุมपालง
เลข ผืนหนึ่งเอกอ้างแสงรัสมิ่ ดาววันแรง คำแล้วลี้มกู่ ผืนหนึ่งนั้นนาเต่ามาหอมกลิ่นก้อยอดพญาอมอญ ผืน
หนึ่งจ้อว่ายอดคนกรสนแล้ว ผืนหนึ่งตุ้มออกบ้านพี่น้องถ้านจำเต็ง ผืนหนึ่งนุ่งกอยเจิงเดินเตสเป็น เป็นผ้า
วิเศษ มาหากสำรา หากเป็นผ้าคนเราหากบริโภค เป็นผ้าโลกหากควรชงเป็นร่ายวงเคียดอกมีตั้งรูปนกบิน
สนสอดเสียวไปมา ผืนหนึ่งจ้อจำเจียงปัดตะห่าว มาแต่ทำสำเภาไกล แรมยะโยขาวผ่อง วรรณะส่องใส
แสง เป็นผ้าอันแปงค่า ผืนหนึ่งจ้อว่ายอดคนครต้องเต็ม ผืนหนึ่งจ้อแสนสาวย้ายแย้ม ผ่อเรึงดู บ่ควรรตีตุ้ม
เขาก็เอามาหีบ มากมก้นหื้อเจ้านอน ยามเมื่อเจ้าป็นจากครรรักมารดาแต่ดีหลี เขาจ้งเอาเจ้าไปซัดสีรูปเสียง
เนื้ออ่อนเกลี้ยง ผ้อยได้ถูกผ้ากาสา ปางนาทหารกาจ้งจกร้อให้ บางพ่องก็เอาไค้งมาใส่ไว้ว่าดูดี บางพ่องก็
กั้งกำบังผี ผ่อเกิดแม่หลังมัน มาเอาบได้ จ้งเอาไปตุบไปตี ตามประเพณียังหัวคันไค เรียกร้องจะได้ว่าผี
เหยยพิกันสูยงใครได้เด็กอ่อนน้อยคนนี จุงมาเอามื่อนี้ ก้นบ้นมื่อนี้บ่เป็นลูกเขา เป็นลูกคนเราสูยงเอาไปได้
เขาจ้งมาสกดสกันไว้เพื่อบ่หื้อนายร้องไห้กระทำสนนี้จ้งจกดี เพื่อหื้อนายมีอินทริย์จิตใจอันมันขันชาน ฟัง
บ่แตกหนีไกล อันหนึ่งก็กลัวว่านายจะบ่ดีใจจะกินนมบ่ได้ เขาจ้งเอาพาขวัญมาวางไว้ เรียกร้องจะจ้ว่ามา
เตื่อะ ขวัญลูกรักแม่เหยคนดี หลอนว่าเจ้าออกมาหากได้สีได้สี หลอนว่าขวัญนายได้สะดุ้งขวัญชานฟุงบ่อยู่
นี้ หนีไปที่บ่ควรร ขอเจิญจวนสามสิบสองขวัญแห่งเจ้า จุงมาอยู่กับเนื้อ จุงมาติดผ้าและเสื้อหื้อหลับดี
นอนดี ผุงญาติ ดังหลาย จ้งเอาฝ้ายผูกมัดแขนพระสมสู่ ว่าหื้อนายหลับนอนดีเตื่อะเจ้า ก้นเจ้าใหญ่มาแล้ว
หื้อเจ้าอยู่ กำสืบสร้างพระศาสนา พ่อแม่แล้วเจ้านี้มาก็เป็นอันยากหนักหนา อยู่กรรมเดือนไฟ อันใดแม่ก็
มาอดอยากก้น แม่ก็หีบกินแต่น้ำฮ้อน แม่ก็บยินรำ มายินเป็นตุกยามเมื่อแม่นายมาอยู่เดือนและกรรม ของ
กิ้นใด ๆ รำ ๆ รสหวานเก็ม ฝาดลัม ตั้งแก้งหวานและพริกเอื้อและเกลือเค็ม หอมหวานเหม็น แม่ก็บได้
กินและสาบดมได้ ก้นว่านายร้องไห้แม่ก็ลุกมาหอบอุ้มเจ้าก้นนม แม่ก็มาซัดม ขะหม่อมแม่ก็มาก่อมเจ้า
นอนหลับ เยยะการกับแต่เล็กแต่น้องพ่อแม่ก็มีใจฝ่ห้อยป้าเริญนาย แม่ก็บได้หลับเจ้า ๆ และลูกหลาย ๆ
เพื่อรักษานายลูกรัก แม่คนดี เสื้อผ้ามีซ้กตาก จี้เยี่ยวหากอดเอา นังจุกเหงาตลอดรุ่งเสื้อผ้าจุ่มต้นยัง จามไค
น้นก่อยปาก อย่างเดียวหากบ่เดียวแรง เพื่อกล้นนายแปงจะสะดุ้งก้งหลงไหล กลางคินใจห่มผ้าหลับบุนเนื้อ
เพื่อกล้น นายหนาวนายเย็น กล้นนายเจ็บนายเป็น พ่อแม่ก็มาอดสารุมวาอยู่ฝ้าแม่ก็มาป้อนข้าวเจ้าวันละ

สามคาบ อาบน้ำหื้อเจ้าวันละสามตี ตีนมือดีก้อยแปง เอาเพราะกลัวว่านายจะบ่เลาเหมือนท่าน กำตุกอ่าน บ่พบบัญเกิดเลี้ยงง่าย เสื้อผ้าถ่ายมีหลายผืนกลางคืนจึงจะรอดรุ่งแม่ก็บ่ได้หื้อเนื้อเจ้าเป็ยะจุ่มเป็นพอ กันว่า ได้สามสิบวันปอป็นไปแล้ว ก้อยรักษาลูกแก้วแม่ด้วยดี ค่อยเอาไป ซัดสี่อาบน้ำว่าลูกรักกลานี่นาหนอ คง จะเกิดมากำสองรา ๆ จักเลี้ยงไว้ทำนาและเยียะไร่ เราจักเลี้ยงไว้หื้อใหญ่กินแรง ค่อยขวางแขนสอดอุ้ม แอ่วนอกในเรือนอดทำเพียร เลี้ยงลูกเลี้ยงไว้หื้อถูกอุ้มบับ กันถึงเวลาตีหลังแม่ก็ค้อยอุ้มเอานาย ไปวางไว้หื้อ แม่ก็มากำไกวยุกอยู่ว่าหลับจำ ๆ หลับก็หลับแต่อบุตาหลับก็หลับเสียเตอะนา ลูกรักสายตาแม่จะไปสะ เออะอ่อนให้ แม่แก้วแก่นไ้หื้อจะไกว่ กันว่าได้สามเดือนไปแล้วก็มีเพียรอันคว่าและหลับก้อยสะลิดยิดไป ยังบ่ปิดไปไกลยังก้อยไปก้อยหลับได้เตือคืบคืบคืบคืบ ฟ่องเกิดมาเป็นคนสั่งว่ามาคูกยาใหญ่ ด้วยอันพ่แม่ หากรักษาแต่นั้นมาซ้าว่าค่าน และนั่งกั้วไปตีบ่จ้าง แม่ก็ยกหลอนตอแม่ก็ไปยกเอาเจ้ามาไว้ตีเก่า ล้าว่า กานไปหวัันใดแถมเล่าแม่ก็ไปอยู่จริง ๆ ยกเอาเจ้ามาไว้ตีเก่ากัน ได้สามขวบ เติงเนี่ยวเน่งกำลังป้อเล่น เล่นสอดไปมา พ่แม่ก็ยังตามรักษาอยู่บ่ขาด เพราะว่กลัวมีพยาธิมาเบียนหลับแล้ว พ่แม่ก็จีไฟเตียนไป ส่อง เพราะว่กลัวเหือดยุงกินเป็นตุกซัดขึ้นพ่แม่ ยามเมื่อเจ้าไปตั้นแก่เตอนั้นรู้แต่ปากและจាកัน พ่แม่ นายไปไหนมา นายก็เล่นมาค่อน มาเยียะอืดอ่อนหื้อพ่แม่ใจจิ้นเจยบาน กันพ่แม่ได้อาหารก็ป็นให้ พ่แม่ แม่ก็บ่ได้จะค้ำกาคอ แม่ก็บ่ได้ค้ำคอ หื้อนายลูกรักแม่ได้ให้ กันว่านายเจ็บเป็นป่วยไข้พ่แม่ก็ไปหา ยา กันนายเจ็บหูและตาพ่แม่นายก็ปากันลุมลาอยู่เอื้อ กันว่านายเนื้อร้อนพ่แม่นายก็เปลี่ยนกันยุบกันกำ กัน ว่ากินสั่งอันใดบ่ดีบ่ล้า พ่แม่นายก็เปลี่ยนกันลุมกันแล้ว กันว่าลูกรักอยากข้าว พ่แม่ก็เอาหื้อกินตันใจ กัน ว่านายเป็นหื้อและโคลพ่แม่นาย ก็ปากันเอาน้ำมาสะสงอาบล้าง กันว่านายนอนปางข้างพ่แม่ก็ก้อมนาย นอน ยกเอาหัวลูกรักขึ้นใส่เหนื่อหมอน พ่แม่นายนอนกล่อมกลิ้งละล่อมกลับป้ไปมา รักลูกสายใจนี้หนัก แสนล้า มานหนักยิ่งกว่าฟ้าดินแดนบ่มีตีจกจ่ายแค้นข้างบั้น กันว่านายอยากกินจิ้น พ่แม่นายก็ไปแสวงหา กันว่านายอยากกินปลาพ่แม่ก็ไปแสวงหาเอามาไว้ กันว่านายอยากกินผักและหน่อไม้ แม่นายก็วิ่งไปเอา ข้ามภูเขาล่าหลายหน้าเก็บใส่ซ้า เรียบเตียวมาถึงเกหา แห่งห้องจึงจกมาเรียกร้องว่าลูกรัก แม่เหี้ยมา ๆ สิบบปี ถาป็นไปแล้วสิบบเอ็ดขวบแก้ว มาเติงใหญ่ป้อเปิงแก่นกล้า บางฟ่องก็มีสารูปหน้าปุ่นจม บางฟ่องพ่แม่ก็ มาวางอารมณ์ตายไปเล่ามาละหื้อ ลูกเต้าหื้อเป็นกำพร้า อยู่ภายหลังว่าโอยตุกขังแสนโศก วิปโยคอันใดมา เติงกรรมมาถึงตวยไ้ตร้พญาจจุราช ไ้เลยตันบางฟ่องลูกก็มาตายละจากมาหื้อพ่แม่เป็นตุก ยากร้องหา เต้ามาเจ็ดน้ำตาอยู่มีใจโศกใหม่อยู่เวจน มาเลี้ยงลูกตนแต่เล็กแต่น้อย หวังจกได้อยู่ห้อยกินกับ หวังจกได้ นอนกลับขอบใจ เลี้ยงลูกเต้าไว้หวังเอาไว้ใจ และปัดบ่บ่ป้อยว่าเอา ตัวมาตายจาก มาละหื้อพ่แม่เป็น ตก ยากอยู่หลอตตายพ่เลี้ยงเสียบ่คาย ๆ บ่มีประโยชน์ เลี้ยงลูกเต้าไว้ หวังเอาไว้ใจและปัดจะได้โผดถึงสุข ป้อยมาบ่ยมุคตามไปหว่าพ่แม่ลวดบ่ได้กินน้ำบ่า ปาแรงลูกรักแปง เลี้ยงยากอุ้มแล้วหากจมขวัญ บัดนี้ เจ้าจึงจกมาเล็งหันยังศาสนา พระโคตม ตนฝันเฝ้า จึงเข้าไปสู่เรียนเอการหนักเบารู้ถึงรู้แจ้ง ถี่เรียนมาคือ บรรพชานักบวช ใจอ้างอวดทางตานใจเจยนานก็ตรอดก็คั่นสอดถึงหาฝูงเป็นญาติกาแห่งเจ้า อันบ่ตันเฒ่า แก่ชรา เป็ยะริมาเหนงหนีบ หายใจติบอดตันปัญจะจันท์ ดับขาดม้างจากเมืองคนหลอนได้วางจิตตัวตนบ่ดี ออม ได้ไปตกแห่งห้องหว่างอะบาย หวังเอากุศลส่วนบุญนายไปโผดตั้งเฝ้าเจ้าห่มวงษ์ษา ฝูงเป็นญาติกา แห่งเจ้าคูกหนุ่มเฒ่าญิงจาย ด้วยกุศลส่วนบุญนาย ได้เอาตนออกบวชทรงผนวช ป้าเปิงธรรมจุงหื้อเจ้าได้จ้อ จ้าไว้ให้ตลอด อย่าได้คิดคั่นสอดไปมาหื้อเจ้าตั้งใจว่าจักเอาตนตัวเป็นมหานาวาแล้มกั้ว จักเอาท่านจ้ำข้าม

หือป็นจากโอมะ วัฏฏะสงสารหือถึงเนรปาน เมืองมิ่ง คับทุกสิ่งตั้งมวล การกวนเป็นห้องตีม็องอยู่เอาใจ
ก่อนเตอะ (จบบทที่ 2)

ตะติโยุตตะมะวิเลโส วันนี้นำคูล้าเลิศพระพุทเจ้าเกิดแล้ว ได้โศดโลกสงสารได้ผจญแป้มารห้ำสั่ง
คูล้ายิ่งกว่าวันตั้งหลายจึงจักได้ จักเจิญ ขุนนายเฒ่าแก่ป้อมแม่ญาคา ศรัทธาณา ๆ นุติสามาพำพร้อมกัน
ด้วยกันเป็น เอกฉันท์ตกแต่งคูกผู้แห่งหญิงจาย จึงโขงขวยเอาเตียนรวมและเข้าตอก ใส่ขันธ้อาดยอกั้น
ไปขอเอาจิมเถรองค์แก่แควดล้อมแห่เอามายังตาระกา เด็กหนุ่มมาเป็นสามเณรและพระภิกษุ อันเป็งปอเลิศ
แล้วจึงมาตัดเศสแก้ว เกษาจึงได้ชื่อว่านาคะราตนบุญใหญ่ บัดนี้ผู้ข้าจึงจักมาถึงหันยังตระดิงสา สามสิบ
สองขวัญพระนาคเจ้ากล่าวหลงไปตกลงต่างตัวไปตก ต่างตัวดินแดนกลัวไปตกแสนขอก กำตกน้ำดี
สกรกลัวไปตกยังเกาะดอนดงใหญ่ดี แม่น้ำไคว่ นาทีจึงมาหิบบายศรีเรียงรอบใหญ่่น้อยถอดถวิลวปลาย
ประดับขยตั้งหมั้นมีหลาย จันแก่นคูกามจิตียนตามมีมาก ตามทางนาคมาลามีตั้งบุปผาดวงดอก มีตั้งเข้า
ตอกถิลาลัย ดอกดวงโคดมรสเร้า มีตั้งดอกเครีดเก้านามขอ ดอกส้มพอมีสองสิ่ง ซ้อนฮ้อจิงฟองบาน
ดอกสถานแซ้วซ้อนดอกตะล่อมขาวแดงดอกพุดแปลง ปลูกไว้ดอกเข็มใต้บานอ่อน ดอกขัฒมอนบาน
หลาม กิ่งซ้อนน้อยจิงบานขาว เปดเปียงควายังฟ้า เก็บใส่ข้มาจม มีตั้งจำปาเหลืองหอมสาด สลิดอาด
หอมเนืองตาเห็นเหลืองบานเป็นจ้อ บานหลายหน่อก่อหลวง จามยามเนืองบานยามค่ำ ปะสะพำปุนงามตา
เกิดตะวารสเร้า หอมเต้าตัวตอดัง เก็บมาแล้วเอามาขยาดล้อมแล้วเอามาคาบยาสี นอกนั้นก็มีหลายสิ่ง
แล้วฮ้อยยิ่งเต็มขันธ มีตั้งกล้วยจันและนือ่ง โนแดงกล้วยหัวแข็งกินผ้อย กล้วยน้ำกร่อยกินหวาน ปลูก
แล้วจันต้นตำ มีตั้งกล้วยสั้นลำสูงแดงหนึ่งแล้วถอก ข้าวหนมนอกยังแควน ข้าวหนมแต่นมีรสจาดิ ข้าวห
นมปาดหวานกัถ เข้าตอกตัดหวานตัว ข้าวหนมอ้วหวานเจือ ข้าวหนมเกลือบ้วน มีตั้งเข้าต้มใส่แก่นถั่วแป
ปุนดีแลตูกเยื่อง บ่หือเฟื่องสั่งสัก อันเพื่อบ่หือมีความกระสันลำปาก ตกแต่งแล้วหากนำมา มีตั้งกิลาและ
หมากเมียง เพื่อจักเอามาเลี้ยงขวัญพระ นาคนาคามีตั้งโภจะนาหอมตัว เอาหอมบั่วเตียมตัด เพื่อบ่หือมี โด
มนัสลำปาก ข้าวน้ำมากหลวงหลายจันปลายย แห้งผ้อยบ่หือตกถ้อยเสยศรี มีตั้งข้าวขาวดินนึ่งอ่อนหวาน
จะจ่อนกินถ้ำ ใส่ขันธตำเรียงรอบ แต่งตามชอบกอมมี

แม้นว่าขวัญพระนาคเจ้าไปตก เสยยังศิริคงใหญ่ดี แม่น้ำไขว่คงคา แม้นไปตกหะระอากาศ แม้นไป
ตกหะระวาสวงกุ แม่น้ำไปอยู่โสรสพากฟ้า แม่น้ำไปอยู่แผ่นดินฟ้าผินพรหม แม่นไปอยู่เมืองป้อหลุ่มตำ
ใต้ จิมต้นไม้มิ่งจมนูแม้นไปอยู่เมืองอุดรโขงเทพ ห้องตีประเทศต้องอะมะละโกยาน แม่นไปอยู่วิเทหะกาน
หลายตีบ ข้าเรียกร้องแล้วขอสามสิบสองขวัญ พระนาคแก้วจุ่มริบมาป็นขวัญเจ้า อย่าไปผยผันเดินเดียว
เที่ยวเล่นสนุกตื่นตื่นแอ้วหะเหินขวัญเจ้าอย่าไปอยู่ ตังเจ็อบเขาเงินหลีบห้วย ตังผาหลังจ้วยค่านดงรี เป็นตี
เสื่อหมี่ ผีโพงคาและข้างเถื่อน ขวัญเจ้าบ่มีเป็อนก็จะตกใจ มีแต่เสยสัตว์ไนไพรรำร้อง เสยสนั่นกล้องตัว
ดงรี มีตั้งนางนีและเห็นหอนหย่อนฮ้อย เกาะก้านกึ่งฮ้อยโอดโอยคางเป็ดปองว่างเสยเยือกบินละเรียบ
เขาเขี้ยว เป็นหาดเขี้ยวใหญ่กว้าง ขวัญเจ้าอย่าไปก็คักใจฝ้อ้างไปอยู่ป่าจ้างค่านดงขวางแกมกวางทะเลย
พางเป็นโขกก้องเสยเสื่อโคงร้องเยือกเย็นดง ขวัญเจ้าอย่าไปเที่ยวถ้ำหลงไหล ในดวงไฟมีดเส้า ตังพระ
พุทเจ้าบ่ไว้ศาสนา มีแต่หินผาลอมคาหล้าแพรกลมปิดแยก กวัดไกวหันแต่ไบเนิกน้อมมัวมีดห้อมอยู่คอย
คอย ผ่อคูกอยต้องโด้งเป็นตีหม่นหมองใจ ขวัญเจ้าอย่าไปจมทรายสมุทไรทพองใหญ่ฟองเด็น ไถ่เป็นเปียว
หันแต่น้ำเขี้ยว ๆ กับขอบฟ้าลมคลื่นกล้ำฟาดฟองเฟือน เงือกงูเลื่อนโดยตามลูกคลื่น ปุนแตกตื่นตกใจ อะ

โนไทลิกใจตื่น เสียงดังคะกิ้นจู้คืนวัน ขอสามสิบสองขวัญพระนาคเจ้าจูงมาป็นแล้ว จูงยินดีขวัญ เจ้าจูงมา ฟังยังมีโหรี และพิณพาดกลองมีตังกลองซ้องและซอลม มีตังแกวงสมัยใหม่ เสียงน้อยใหญ่กั่วนกัน เสียง แก่นันโต้เต้ มีตังตังจักเข้และซอสาย ซล่อยสุหลายจะจับปี ตีตัดตีทุลขวัญ เสียงกองตะโพนนัน เสียงส่ง เท็ดเล็งโย่งเสียงนวล กลองแซะกั่วนออกหมู่เก็ง หม้องตี้ลู่จิงกันเสียงเนียงนัณกอดเกี้ยวมีตังกลองม่านเงี้ยว และมอชิง เสียงดังเริงเยี่ยะตุ่มมู้ย สว่าหม้องเสียงกลองส่งาก้องสนั่นก้องเนียงนัน เสียงแก่นันมิ่งกลอง เปียงตังเสียง ปาดกลองเมืองสวรรคร์ ยามเมื่อตี้มุงงานรับทุลขวัญพระนาค สามสิบสองขวัญเจ้าอย่าได้ปิด พรากจากสันดาน จูงมาทรงเครื่อง บริหารอันวางไว้บนสะโตก ขวัญเจ้าจูงมาบริโภคยังแผ่นฟ้ากาสา ผ้า สามผืนนี้หน้าหากเป็นผ้าพระพุทธานประเสริฐ ผ้าสามผืนนี้แควนประเสริฐ กว่าผ้าตังหลายบมีตังจัก กฎหมายเตรียมเปรียบ ตามพระพุทธานเรียกว่าไว้รัชชยแห่งอรหันต์อันขจัดให้ถึงสว่าง มโนโลกเป็นตีป็น จากตุกโตษมลทิน ตังองค์อินทร์ และเทเวต ตุกด้วเขตจักรวาล ท่านก็จะเหาะซานมาตรวจ ในวันพຸ່งนี้ ท่านก็จะเอาเจ้าไปบวชบรรพชา ทรงผ้าจีวรวิสุเมสเจ้าก็จักได้ป็นจาก เขตควรวาสเป็นศิษย์ซาแห่งพระอุป ฌาย์ ท่านจัดหาใส่ยังมานะชื่อใหม่ตามวินัยบัญญัติ ให้วุฒิเรื่องรุ่งตี้ไหนเจ้ายังบ่แจ้จุ่นใจความ เจ้าจูงจัก ถามเอา รากเกล้ากับองค์ท่าน เจ้าพระอุปัชฌาย์หื้อเจ้าได้ถือศีลบิณฑบาตรอย่าหื้อได้ขาดสักเวลากันถึงวัน อุโบสตา เจ้าจูงอดสาตศนาธรรมโศคมันจิงจักป็น ฆะจะและประ โยชนจิงจักได้โศค บิดามารดาแห่งเจ้า ตังเผ่าเจื้อหมู่พงศ์พันธุ์ เจ้าจูงอดส่าห์เพียรพากมันจิงจักได้ ป็นจากตุกยากจิงจักได้ถึงสุขในข้อหนึ่งนั้นเจ้า อย่าได้ มัวเมาในการสนุกชุกชนสุนเจ้าอย่าได้ไปดูหุ่นและละครโชน หนั่งสวมมาลา ชนลุกวี่งเต้น เล่น ลิเกราวโหรีอึง เจ้าจูงหลิกเว้นห่างหนีไกล มันบ่ใจเป็นกองภายในสะมะณะเพศ ในข้อหนึ่งนั้น เจ้าอย่าได้ เสพสุรา เล่นมะสะกาแลแทนพ่าย เล่นหมากรุก ลวดขันพันน เจ้าอย่าได้เล่นการพนันจนกว่างและไก่อ ก ว ิ่งไลจันควายครบหมู่หลายปลาแ่อว เล่นมะแก้ว และแทงโป้ เล่นไฟโกและแปดเก้า ทางปู้ปลาหรือน้ำเต้า แทงไฟเก่าเขย่าไฮโล เจ้าอย่าได้นับปาโลเดินเที่ยว จดกระเบนเตี้ยวและเอาผ้าเคียนหัว หลึงซอหนั่วน้อย ใหญ่ มันบ่ใจเป็นการสะหลม จักปาต้วจมิให้วินาศ ในข้อหนึ่งนั้น เจ้าอย่าได้ไปเที่ยวตลาดกับอุบาสิกา คบหมู่ป่าพวกเล่นวี่งเต้น เปดโชนหนั่งเยื้องปารังก็จะบังเกิด ทางบ่ประเสริฐเจ้าอย่าได้ประสงคร์ นารีจิง สาวหนุ่มเจ้าอย่าได้ซ่มชวามหา เจ้าอย่าได้ซัดตาเลง ผ่อยักกิวหล่อแลดล มันบ่เป็นผลสังสักสิ่งในข้อหนึ่ง นั้นเจ้าอยู่ได้ตะมะต้อรอปลาถัด เจ้าอย่าได้ปฏิบัติด้วยการสนุกน้อยใหญ่ มันบ่เข้าการกระทำหยาบหยาบ ก็จะมีผิดโอวาทย์ เรียกว่า อะรัชชิจาติ อุกสาเรียกวามหาโจร ปลันพระพุทธานศาสนา เจ้าจูงจำเอาสิขาน้อย ใหญ่ ที่ท่านบอกไว้ด้วยประการสันโด เจ้าจูงจำใส่ใจไว้จู้บบาทา เจ้าอย่าได้สลั้งพั้งพาดลิ้มหลง จูงรักษา พุทธองค์ก็คิงว่าจักได้อานิสงฆ์ บวชเป็นสามเณรได้สามสิบสองกัลปี บวชเป็นพระภิกษุได้หกสิบสี่กัลปี มันเตียงมันบ่คว่าเหียงสุญหาย เจ้าจูงรักษากายไว้ให้ตลอดอย่าหื้อได้ เป็นแพ้งบั้งมอดกับพระกับพระ ศาสนา ติดันตาตังมัน เจ้าอย่าได้ เลี้ยวตั้นออกกองสองประการ คือว่า กัณทาธุระ และวิปัสนาธรรมดวง ประเสริฐ เป็นตีตังเกิดการกุศล จูงเอาไว้สำหรับองค์แห่งเจ้า ตุกค้ำเจ้ารายถิ หื้อเจ้าได้เป็นลูกศิษย์พระมุนี ตนองอาจจูงหื้อเจ้าได้เป็นสังฆราชทรงธรรม จูงหื้อเจ้าเป็นที่แยงย่าน้อมกราบ แก่มนุษสะจาติและเตปา อายุทิมา จูงหื้อเจ้ามีอายุยาวยีน เตียงเต้าร้อยชาวขวมเข้าพระวะสา สัปะอันตรายตุกโสท สัปะโรคโภคภย สัปะจิงโรยยามาสมเสียด อย่ามาเบียดเบียนใกล้แห่งกายา ปัญจะมารตัวยั้งหยาบ หื้อเจ้าพาบชะจัดสุญ อย่า มาป้องปุ่นบังเกิดใกล้ อย่ามาบังเกิดใกล้แห่งกายามหาเดจา จูงหื้อเจ้ามีเตละเรียงราบ ไชยชนะพาบฝูงศัตรู

หื้อเจ้าได้เป็นครูสอนสั่งนั่งแท่นแก้วเตสนาธรรมหื้อได้นำเอาศรัทธาผู้ข้า ้วยหน้าผู้จั้นฟ้าที่เมืองบน หวังได้เสวยกุศลอันใหญ่กว้าง ขอบุญเจ้ากว้างเลื้อยไหลงำ หวังได้ชี้สะเกาคำร่วมหื้อ หื้อปิ่นจากต่องโองมะ วัฏสงสาร หื้อถึงเนรพานเป็นดีแล้วขอพระนาคแก้วโปรดปราณี จูงมาทรงศีลดีอันสะอาด ราบวิลาศราย เรือง จูงมาทรงตั้งผ้าผืนเหลืองอันวิเศษเจ้าก็จักได้ทรงเปศเป็นสะลัม สายสีอุดมเหตุนบุญใหญ่ หื้อเจ้ามีใจ ใฝ่ผาณี อย่าไปโสกีโสกเสร่า สามสิบสองขวัญเจ้าจูงมา ๆ หื้อมาตั้งขวัญหู และขวัญตาขวัญปาตาตั้งคู่ ขวัญนิ้วคู่ตีนมือ หื้อมาตั้งขวัญสะดือและขวัญต่อง ขวัญกั้วโก่งต่องก่งตอง หื้อมาตั้งขวัญคอกของชั้นป้อง หื้อมาตั้งขวัญเหล่าพร้อมหมู่หลังเอว สามสิบสองขวัญเจ้าอย่าไปอยู่คนเดียววนันอยู่ จูงมาสู่กายา ปฏิปุ่นณา พร้อมแล้ว พระนาคแก้วอยู่ที่หมาก่อนเต๊อะ

คำจำยัก เตกยะสมานะ กะตำจิตตะ วิญญาณ ตัสสะ โหติดังนี้ สามสิบสองขวัญพระนาคเจ้ามา พร้อมแล้ว ผู้ข้าจักน้อมถวายยังเครื่องโภชนา เลยจู่เยื้องอันเป็นเครื่องเสวย เครื่องครัวเลยเขตกแต่งห้าง ใส่ขันอันกว้าง หลายภาคี จึงมาหีบบายศรี แต่งไว้เจาะตาม ได้เดียนงามปักยายสะพาด มีดั่งข้าวหนม ปาดและข้าวหนมวง ถอกน้ำมันลงจันจาว ร้างสาวบ่าวเขาแปงอันแข็งเขาก็เปล่งหื้อผ้อย น้ำอ้อยอ้อยหวาน ใน กินตามใจอย่าหมองหม่นห้อม ขอเชิญมาสนิทชนิดนั่งล้อมอ้อมอยู่ ฉันเสวยก่อนเต๊อะ

คำป้อนน้ำ เตกกายาสมานะ กะตาจิตตะ วิญญาณะตัสสะ โหติดังนี้ สามสิบสองขวัญพระนาคเจ้า มากินข้าวแล้ว จูงมาเสวยน้ำอันนี้ นานา หากเป็นน้ำพระพุทธานุเคราะห์ ประเสริฐ ตนล้าเลิศเจียงคาน ปฏิสันถาร ฐานหื้อโลกได้กินตาม กันผู้ใดได้กิน ย่อมมีใจบาน เข้มกล้าได้ลุ่มฟ้าอยู่สวัสดิ์ ย่อมมียศศรีเตียงเต้า ขอ เชิญสามสิบสองขวัญพระนาคเจ้า จูงมานั้นเสวยก่อนเต๊อะ

คำมัดมือซ้าย อังคะเชยโส อังคะเชยโย อังคะสิทธิลาโก อังคะในวันนั้นก็เป็นวันดี เป็นวันอะ มะริสะ โจมมาเนืองนองเงินคำเรากองปัฐกีกาบ ข้าจักผูกมือเบื้องซ้ายเพื่อหื้อขวัญเจ้าหนี หื้อมาอยู่ดีไว้เล่า กับคนหื้อเป็นมงคล อันวิเศษฝ้ายเส้นนี้ขาวเตสบริสุทธิ์ อันคนมนุญย์หากบริโลก คนในโลกหากคือแปง แม้นจักมัดแก้วและแรงก็มันฝ้ายเส้นนี้ยาว – สั้นพอประมาณ แม้นจักมัดข้างสารก็อยู่ มัดจ้วควายร้ายก็รู้หนี แม้นว่าจักมัดขวัญคนก็หายพยาธิ ฝ้ายเส้นนี้ดีเหลือขนาดเป็นเชือกนาคำบ่วงบาด พระยาวิรูปักจะฝ้ายเส้นนี้ มีเตชะอันวิเศษ ข้าได้มาแต่ในต่องเต็กเมืองตักลีลา ข้าจักมัดมือเบื้องซ้ายหื้อเจ้าได้ใจหวาน หื้อเจ้าใจบาน อย่าเกียดอย่าส้อมเสียดอ่อนตน สัพพะกังวลอย่าได้บังเกิด แขนเจ้าขาวล้าเลิศเพียงดั่งลวดเงินดี เล็บยาวดีชะ ว้างเพียงดั่งงาช้าง เอราวัล สัพพะเคราะห์ลระอันลระร้อยจูงหื้อคาคค้อยกลับหาย ปายมือเจ้าหื้อเป็นอาวุธหา เอื่อง หื้อเป็นเครื่องแห่แหนตน สัพพะกังวลหื้อหายจาก สัพพะพยาธิหื้อหายไป หื้อพรำเป็นดั่งน้ำตกจาก ไบบัวไบบอนันแต่ดีหลี ชัยยะตุ ะวังชัยยะมังคะลัง

คำมัดมือขวาลูกแก้ว อังคะเชยโส อังคะเชยโย อังคะมังคะโล อังคะในวันนั้นก็เป็นวันดีชัยโชค ข้าจักมัดมือเบื้องขวาเจ้า หื้อพ้นจากตุกโทษ และกังวลจู่สิ่งแต่ดีหลี ข้าจักมัดมือไว้หื้อมัน เปียงดั่งปฐูวิอัน หนาได้สองแสนสี่หมื่นโยชน์ ข้าจักมัดไว้หื้อมัน เปียงดั่งหินผาอันหนักได้แสนโกฏิขยา ข้าจักมัดไว้หื้อ มันเปียงดั่งเขาไกรลาสวิบุลา ข้าจักมัดมือเบื้องขวาเจ้าไว้ หื้อปิ่นจากตุกกังวลแต่ดีหลี หื้อเจ้ามีเตชะฤทธิ์ยิ่ง กว่าดาบสลักัญไชย แม้นว่าเจ้าเหยียดมือไปตางใด ผีหนักก็หื้อใจขาด สัพพะอุบาทว์ก็หื้อกับหาย อย่าได้มา บังเกิดหื้อเจ้าได้สุขล้าเลิศกว่าปายหลัง หื้อหื้อผีสุขอันไปและอันอยู่ หื้อเจ้าได้สุขกับหมู่ญาติกา หื้อได้

ความสุขาชมขึ้นอยู่ สวัสดิ์ หื้อเจ้าได้สุขเหลือกว่ากูปีเป็นขนาด หื้อเจ้าได้สุขตราบต่อเต้า ยาวะจีวัง แต่ เตื่อะ สัพพะทุกขา สัพพะโรคา สัพพะภะยา วินาสันตุเต

กำปัดเคราะห์ สัพพัตถะ สัพพัตถา สัพพะเคราะห์ สัพพะภัยเคราะห์ภายในก็หื้อออกนอก
เคราะห์ภายนอกก็หื้อหนี เคราะห์ร้ายวิแก่นกล้า เคราะห์ภายหลังอย่ามาถ้ำ เคราะห์ภายนอกอย่ามาติด
เคราะห์พาผิดเป็นโทษ เคราะห์ร้ายโศกนิกรรจ์ เคราะห์พันอันหลายสิ่ง จุงหื้อดับม้วยมิ่งคาใด ถือว่าจัญไร
ผิดแปด เคราะห์ฝ่าแผดติดตน เคราะห์กั้วลหลายสำ เคราะห์ร้ายพรำหิงสา เคราะห์หน่า ๆ หลายหลาก
เคราะห์ผิดปากผิดคำ เคราะห์เป็นรามาใกล้ เคราะห์เจ็บเคราะห์ใหม่ ก็หื้อแหวคหนีไกล หื้อตกไปตามเส้น
ใหม่ หื้อไหลไปตามเส้นด้าย หื้อยกย้ายไปสู่เมืองผี จักคำเคราะห์หื้อหนี จักตีเคราะห์หื้อเล่น ด้วยทิพ
มนต์แก้วแก้วนาคมนแห่งศรีโคดมตนิเศษ อันพระพุทเจ้าเทศน์ไว้เป็นคาถาว่า สัพพะทุกขา สัพพะภะยา
สัพพะโรคา วินาสันตุเต แต่เตื่อะ

แหล่งข้อมูล

พ่ออุ้ย ถวิล ชมภู

บ้านเลขที่ 102 หมู่ 3 บ้านป่าสัก ตำบลตาลชุม อำเภอเวียงสา จังหวัดน่าน